

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΟΤΑΝ Η ΕΥΤΥΧΙΑ ΕΡΧΕΤΑΙ ΤΟΛΥ ΑΡΓΑ...

Hδεσποινίς Σερβισέ, ἄν και γρηγά πειά, ήταν ώστόσο η καλύτερη δασκάλα τῆς Ντιζόν και είχε παραδώσει μαθήματα πιάνου, σε γενεές ολόκληρες μαθητῶν. "Όλοι τὴν ἐκτιμούσαν και τὴν χαιρετούσαν μὲ σεβασμό, τὶς κυριακές, ὅταν τὴν συναντούσαν να κάνῃ, μετα τὸν ἐσπερινό, τὸν τακτικὸν περίπατό της στὸν δημοσιονομικὸν τῆς πόλεως.

Γιὰ τοὺς νεώτερους ὅμως ή δις Σερβισέ δὲν ήταν παρὰ μιὰ περασμένη γυναῖκα, ἀρκετὰ σοθαρή θέσαια και ἀξιότιμη, μὰ ποὺ μὲ τὸ ἀναχρονιστικὸν τύπον, προσωποποιοῦσε ἔνα παρελθὸν λιγάκι κωμικό. Καὶ ἡταίρε, μὰ τὴν ἀλήθεια, νὰ γελάνε κανένας, σὰν ἄκουγε μερικούς ήλικιωμένους κυρίους ἢ κάτι ἄλλες γρηγές, νὰ συζητούν γιὰ τὴ δίδα Σερβισέ και νὰ λένε:

— "Α!... Μὰ εἶνε ἀκόμα ἔκτακτη, νόστιμη, χαριτωμένη!... Δὲν βλέπεις τί ωραῖα μάτια ποὺ ἔχει καὶ πόσο κομψά ντύνεται. Μὲ τί γυῦστο!... Μόνο ποὺ ἡ καύμενη ἥταν ἀτυχη, πολὺ ἀτυχη... ποὺ τὴν εἶχανε γνωρίσει καλά, νὰ γίνεται λόγος γιὰ κάπιον εἰδύλλιο τῆς δίδα Σερβισέ, ποὺ ἔδω και τριάντα πέντε χρόνια, εἶχε κάνει μεγάλο θόρυβο στὴ Ντιζόν.

Μιλοῦσαν γιὰ κάπιο Λουδοθήνικο Κορτιέ, ποὺ εἶχε ζητήσει τὸ χέρι τῆς ἀπὸ τοὺς γονεῖς τῆς γιὰ νὰ τὴν κάνῃ γυναῖκα του. "Η Μαρία Σερβισέ, ποὺ ἥταν ἀκόμα κορίτσι, ἀγαποῦσε πολὺ πρῶτος ἄντρας ποὺ εἶχε ξυπνήσει στὴν ἀθώα ψυχή τῆς τὸν ἔρωτα, τὸν τρελλό ἔρωτα τῶν εἴκοσι χρόνων..."

Δὲν εἶχε δόμως καθόλου τύχη στὰ νειᾶτα τῆς ἡ δυστυχίωμένη.

Λίγες μέρες πρυτοῦ νὰ γίνηδ γάμος τῆς μὲ τὸν Κορτιέ, ὁ πατέρας τῆς, ποὺ εἶχε ἀναμιχθῆ στὴν περίφημη ὑπόθεσι τῆς διώρυγος τοῦ Γιαναμά, ἔχασε ξυφνικὰ ὅλη του τὴν περιουσία και αὐτοκτόνησε.

Τὸ πλήγμα αὐτὸν ἥταν θανάσιμο γιὰ τὴ Μαρία, ἥταν ἡ καταστροφὴ τῆς ζωῆς τῆς.

"Ο γάμος τῆς μὲ τὸν Κορτιέ ματαιώθηκε και στὸ σπίτι τῆς, μαζὺ μὲ τὸ πένθος, μπῆκε η φτώχια και ἡ δυστυχία. "Η Μαρία τότε γιὰ νὰ μπυρῇ νὰ τὰ θεάζῃ πέρα και νὰ συντηρῇ τὸν ἔαυτό τῆς και τὴ χήρα μητέρα τῆς ἀναγκάσθηκε νὰ παραδίδῃ μαθήματα πιάνου.

Εὔτυχῶς δὲν πλήρωναν νοῖκι. Τοὺς εἶχε ἀπομείνει τὸ πατρικό τους σπίτι, στὴν ὁδὸν Ἀρκεμπύζ, μιὰ παληὰ κατοικία, πολὺ δόμως εὐχάριστη, μὲ δυὸ μεγάλες θεράντες κι' ἔνα ἔκταμένον κήπο, τοῦ δοπίου τὰ ψηλὰ δέντρα, κρύθανε μέσα στὰ πυκνὰ φυλλώματά τους δόλοκληρο τὸ κτίριο τοῦ σπιτιοῦ και τοῦ δίνανε ἀπὸ ἔξω μιὰ μυστηριώδη ὄψι.

"Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ εἶχε πεθάνει ὁ Σερβισέ, μητέρα και κόρη ζούσαν ἐκεῖ παράμερα, κρυμμένες ἀπὸ τὸν κόσμο, χωρὶς νὰ δέχωνται στὸ σπίτι τους κανένα, ἐκτὸς ἀπὸ μερικούς στενούς συγγενεῖς. "Οσο γιὰ τὴ ζωή, μὲ κόπους και στερήσεις κατάφερναν νὰ τὰ θεάζουν πέρα μὲ τὰ λίγα χρήματα ποὺ κέρδιζε ἡ Μαρία ἀπὸ τὰ μαθήματα τῆς..."

— Χωρὶς ἀμφιθολία, δεσποινίς, εἰσθε κάτοχος ἐνὸς ἔργου μεγάλης ἀξίας.

και ἴδιως ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ποὺ στὰ περισσότερα σπίτια εἶχε ἐγκαταστανὴ τὸ ραδιόφωνο και τὸ γραμμόφωνο, ή δις Σερβισέ ἔθλεπε ὅτι κινδύνευε σὲ λιγο νὰ μὴν εχῃ οὔτε τοὺς μισούς μασητὰς ἀπὸ ὅσους εἶχε ἄλλοτε.

"Αρχισε τότε νὰ τρέμη γιὰ τὴ ζωή της, γιὰ τὸ μέλλον της, ἀρχισε νὰ θλέπῃ τὸ φάσμα τῆς πεινας μπροστά της..."

Ίότε τῆς ἤρθε στὸ νυν ἡ ιοέα νὰ νικιάσῃ τὸ κατω πάτωμα τοῦ σπιτιοῦ της. "Ετοι, μὲ τὸ νοῦκι αὐτό, θὰ μπορεύσε νὰ ἐξασφαλίσῃ τὰ γεράματα της..." "Ήταν ἄλλωστε λίγο ἔξοχικό τὸ σπίτι και δὲν θὰ δυσκολευότανε νὰ θρή μιὰ οἰκογένεια γιὰ τὸ καλοκαίρι.

Χωρὶς ιὰ χάση καιρό, δημοσίευσε μιὰ ἀγγελία στὶς ἐφημερίδες και περιμενε τὸν ἐνοικιαστή.

— Λιγες μέρες, ἔνας ἐνοικιαστής χιτιησε την... πατέρα...

— ον δ. κ. Λ. Ζ. Απ' τὸ Παρίσι, ο γνωστὸς ἀρχαιοπόλης τοῦ προστείου Σαιν-Ονορέ, ποὺ ηθελε νὰ ἐγκαταστήσῃ, γιὰ μερικόν καιρό, στὴ Ντιζόν, τὴν οἰκογένειά του.

Μόλις εἶδε τὸ σπίτι τῆς δίδα Σερβισέ ἐνθουσιάστηκε. "Ιδιως τοῦ ἄρεσε τὸ περιθόλι. Τὶ θυμασίους κήπος!... Τὶ πυκνή θλάσησις!... Ησσα λουλούδια!..."

— Ο κ. Λουθάρ ἔκλεισε ἀμέσως συμφωνία και ἀρχισε νὰ συζητῇ τὶς λεπιομέρειες τῆς ἐνοικιάσεως...

Ξαφνικά ὅμως, καθὼς μιλοῦσε μὲ τὴν δίδα Σερβισέ, στὴν τραπεζαρια, τὰ μάτια του πέσανε ἐπάνω σ' ἔνα μεγάλο ταμπλώ ποὺ κρεμότυνε στὸν τοίχο, ἀκριθῶς ἐπάνω ἀπὸ τὸ τζάκι.

— Ο κ. Λουθάρ ἔκυψε ἀπότομα τὴν κουβέντα και ἀφήνοντας τὴ δεσποινίδα, προχώρησε μερικά θήματα και κύτταξε τὸ κάδρο ἀπὸ κοντά.

— "Ω! Βλέπω, δεσποινίς, ὅτι ἔχετε σπίτι σας κάτι πολὺ ἐνοικέρον! εἰπε, μὲ τὰ μάτια του καρφωμένων πάντα στὴν εἰκόνα.

— Η δεσποινίς Σερβισέ χαμογέλασε ἐλαφρά, μὲ κάποια μετριοφροσύνη:

— "Οχι δά! ψιθύρισε μὲ ἀπορία. Δὲν πιστεύω ν' ἀξίζῃ και τόσο τὸν κύπο... Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι τὸ κάδρο αὐτὸν εἶνε πολὺ παληό... Παριστάνει τὸν Ἀδάμ και τὴν Εὕα στὸν Παράδεισο. "Ήταν τοῦ παπποῦ μου και τὸχουμε πολλὰ χρόνια στὸ σπίτι... Μὰ λέτε ν' ἀξίζῃ τίποτα;

— Ο κ. Λουθάρ ἔξακολουθούσε νὰ κυττάξῃ τὴν εἰκόνα, αὐτὴ τὴ φορὰ μάλιστα προσεχτικώτερα, μὲ τὰ γυαλιά του.

— Εἶνε καμωμένη ὅλη ἐπάνω σὲ ξύλο... "Έχω τὴ γνώμη πώς πρόκειται γιὰ κάπιο περίφημο ἀριστούργημα, μεγάλου τεχνίτου... Γιὰ σταθῆτε μιὰ στιγμή..."

— Και ὁ κ. Λουθάρ, τράβηξε ἀμέσως μιὰ καρέκλα κοντά στὸν τοίχο κι' ἀνέβηκε ἐπάνω.

— Ετοι μπόρεσε νὰ κυττάξῃ μὲ προσοχὴ τὴν εἰκόνα, τὴν ύπογραφή της ποὺ ἥτανε ξεθωριασμένη ἀπὸ τὸν χρόνο.

— Ναι! Ναι! φώναξε σὲ λιγο... Εἶνε ἀκριθῶς ὅ,τι εἶχα μαντέψει... Δὲν διακρίνεται πειά παρά ἔνα ἀρχικὸ Μ, ποὺ φανερώνει δόμως πρόκειται γιὰ ἔργο τοῦ μεγάλου Φλαμανδοῦ ξυλογράφου Μπρεγκέλη ντέ Βελούρ... Χωρὶς ἀμφιθολία, δεσποινίς, εἰσθε κάτοχος ἐνὸς ἔργου μεγάλης ἀξίας...

— Στὸ ἄκουσμα τῶν λόγων αὐτῶν ἡ δις Σερβισέ ἀνυπρίχιασε και ἔγινε κατακίτρινη.

— "Ω! σωπᾶστε, κύριε Λουθάρ, μπόρεσε νὰ πῆ μὲ δυσκολία... "Ωστε μοῦ ἐπιφυλάσσεται λοιπὸν και αὐτὴ ἡ συγκίνησις στὴν ήλικια ποὺ είμαι..."

— Και ύστερα ἀπὸ λίγη σκέψη, πρόσθεσε:

— "Αν εἶνε ἔτοι... ἀν πρόκειται περὶ ἔργου σοθαρῆς ἀξίας, τότε, κύριε Λουθάρ, σᾶς ἐξουσιοδοτώ ἀπὸ αὐτὴ τὴ στιγμὴ νὰ (Συνέχεια στὴ σελίδα 41)

ΟΤΑΝ Η ΕΥΤΥΧΙΑ ΕΡΧΕΤΑΙ ΠΟΛΥ ΑΡΓΑ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 34)

διαπραγματευθῆτε τὴν πώλησί του, κρατῶντας καὶ σεις τη σχετική προμήθεια τοῦ κέρδους...

‘Ο ἀρχαιοπώλης, που εἶχε ἐντωμεταξύ, κατεβῇ ἀπὸ τὴν καρέκλα, ἐνθουσιασμένος ἀπὸ τὴν πρότασι τῆς γρηγᾶς δασκάλας, τῆς ὑπέγραψε μιὰ σχετική ἀπόδειξη καὶ τῆς ὑποσχέθηκε νὰ πάρῃ μαζύ του τὴν εἰκόνα, τὸ πρωὶ ποὺ θά ἔφευγε γιὰ τὸ Παρίσι, γιὰ νὰ τὴν πωλήσῃ ἐκεῖ στὸκατάστημά του...’

* * *

Λίγες ήμέρες πέρασαν μὲ ἀρκετὴ ἀγωνία. ‘Η δις Σερβισὲ περίμενε εἰδήσεις, ὅταν ἔνα πρωὶ μιὰ ἐπιστολὴ τοῦ κ. Λουθάρ, τῆς ἔκανε γνωστὸ ὅτι ἡ παληὰ ἐκείνη ξυλογραφία τοῦ σπιτιοῦ τῆς, εἶχε πωληθῆ ἀντὶ ὁκτακοσίων πενήντα χιλιάδων φράγκων!..

‘Η δις Σερβισὲ ἄφησε τὸ γράμμα νὰ πέσῃ ἀπὸ τὰ χέρια τῆς καὶ στηρίχθηκε σὲ μιὰ πολυθρόνα...’

Χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, τὰ μάτια τῆς θόλωσαν, σκοτείνιασαν καὶ ἀπὸ τὸ νοῦ τῆς, μέσα σὲ μιὰ μόνη στιγμή, πέρασαν ὅλες ἡ εἰκόνες τῆς περασμένης, τῆς θασανισμένης ζωῆς τῆς...

Ξαναείδε τὴν ὄπτασί του πατέρα τῆς, πεθαμένο, σκοτωμένο. ‘Υστερα τοὺς ἀρραβώνας τῆς, τὸν Κορτιέ, τὴ γρηγὰ μάνα τῆς νεκρή στὸ κρεβέττα...’

Μιὰ ζωὴ ὀλόκληρη γεμάτη ἀπὸ ἐγκυρτέρησι, ἀπὸ ἐρήμωσι καὶ στέρησι, παισιμένη μὲ πικρὰ δάκρυα...’

Καὶ τώρα!... Τώρα ἀργά, ἡ τύχη χτυποῦσε τὴν πόρτα...

‘Η Μαρία Σερβισὲ εἶχε περάσει τὰ ἔξηντα χρόνια τῆς... Εἰχε γεράσει πολὺ καὶ στὰ γεράματά της, μ’ ἔνα γράμμα τῆς ἔσιελνε ἡ μοῖρα μιὰ μεγάλη περιουσία...’

Συγκέντρωσε ὅσον μποροῦσε τὶς δυνάμεις τῆς καὶ σύρθηκε ὡς τὴ γωνιὰ τοῦ δωματίου κοντὰ σ’ ἔνα τραπέζακι.

‘Ἐπάνω ἔκει τὰ μάτια τῆς σταμάτησαν στὴ φωτογραφία ἐνὸς νέου... Τοῦ Κορτιέ...’

Τὴν ἐπῆρε στὰ χέρια τῆς, τὴν ἔφευρε ἀργὰ στὰ χείλη τῆς καὶ φιλῶντας τὴν τρυφερά, ἀρχισε νὰ κλαίῃ μὲ λυγμούς...

Ο ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΔΟΝ ΖΟΥΑΝ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 14)

ληστήσωπα ποὺ δὲν θὰ ξύνων πειά, θὰ μπορούσαμε νὰ θροῦμε τὴν πραγματικὴ εὐτυχία. Λένε λοιπὸν πώς ὑπάρχει ἔνα ἐλιξήριο τῆς μακροβιότητος. Εἶνε ἀρά γε ἀλήθεα; Ήροσπαθῆστε νὰ τὸ βρῆτε κι’ ὅταν βεβαιωθῆτε γιὰ τὴν ἀνακαλύψη σας, ἐλάτε νὰ μὲ συνωνιτήσετε. Θὰ σᾶς δεχθῶ μ’ ἀνοικτὴ ἀγκαλιά.

Ο Ραϊμόνδος Λούλλο διάθασε αὐτὸ τὸ παράξενο γράμμα, κι’ ὀλόχαρος ἔσπευσε νὰ τῆς ἀπαντήσῃ:

‘Είμαι οὐμφωνος: δέχαμαι! Θὰ περάσουν ἔτοι γρήγορα τὰ χρόνια καὶ θὰ νικήσουμε τὸν θάνατο! Έμεις οἱ δυὸ θὰ ξήσουμε περισσότερο ἀπὸ ὅλους καὶ τότε θὰ γίνηται δική μου γιὰ πάντα!...’

Καὶ ἀπὸ ἔκεινη τὴν ήμερα ἀποτραβήθηκε ἀπὸ τὸν κόσμο καὶ υθίσθηκε γιὰ πολλὰ χρόνια σὲ ἀλχημιστικὲς μελέτες καὶ στὴ μαύρη μαγεία.

Σ’ αὐτὸ τὸ μεταξὺ πέθανε ἡ γυναῖκα του καὶ τὰ παιδιά του διεσκορπίστηκαν ἐδῶ κι’ ἔκει στὸν κόσμο.

Τέλος, μιὰ ήμέρα ὁ Ραϊμόνδος Λούλλο, χτύπησε στὴ πόρτα τοῦ πύργου τῶν Καστέλλο.

Μιὰ χλωμὴ καὶ γρηγὰ γυναῖκα τοῦ ἄνοιξε καὶ τὸν ρώτησε τί γύρευε.

— Θέλω νὰ δῶ τὴν Ντόννα Μπιάνκα ντὲ Καστέλλο... τῆς ἀπόντησε.

— Έγὼ εἶναι ἡ Ντόννα Μπιάνκα... τοῦ εἶπε μ’ ἔνα χαμόγελο ἡ χλωμὴ καὶ γρηγὰ ἔκεινη γυναῖκα.

Ο Ραϊμόνδος Λούλλο ὠπισθοχώρησε κατάπληκτος κι’ ἀμέσως, γονάτισε μπροστά τῆς καὶ τῆς ἔδωσε νὰ πῆ τὸ ἐλιξήριο τῆς ζωῆς, — ποὺ ἔμυιαζε μὲ κόκκινο κρασί — μέσα σὲ μιὰ ἀσημένια κούπια.

— Εἰσαστε θέσαιος, Ραϊμόνδε Λούλλο, πώς χαρίζει τὴν αἰωνία νεότητα; τὸν ρώτησε τότε μὲ τὸ ἴδιο χαμόγελο ἡ Ντόννα Μπιάνκα.

— Μά, ἀφοῦ τὸ δοκίμασα στὸν ἔαυτό μου!... τῆς φώναξε ἐκεῖνος ὀλόχαρος.

— “Α, κυταλαβαίνω, ἔκανε ἡ πυργοδέσποινα, θέλετε νὰ πῆτε πώς μᾶς δίνει τὴ μακροβιότητα... Μά τὰ νειᾶτα ποὺ πέρασαν; Ποιός θά μᾶς ξαναδώσῃ τὰ νειᾶτα καὶ τὴν ὀμορφιά;...

Καὶ παίρνοντας ἔνα στρογγυλὸ θενετοιάνικο καθρέφτη τὸν ἔθαλε μπροστά στὸ πρόσωπό του. ‘Ο Ραϊμόνδος Λούλλο εἶδε, τότε πώς ἥταν κι’ αὐτὸς ἔνας χλωμὸς καὶ ρυτιδωμένος γέρυς...’

“Έκλεισε λοιπὸν τὰ μάτια του, γιὰ νὰ μὴ βλέπῃ αὐτὴν τὴν εἰκόνα καὶ κλαίγοντας ξαναγύρισε στὸ έργαστήρι του.

— Επειτα, τὴ νύχτα, θγῆκε ἔξω, περιπλανήθηκε στοὺς δρόμους κι’ ὅταν ἔφτασε στὸ λιμάνι, θύμω σε ξυφιγιά καὶ πέταξε κατες γῆς τὸ μπουκάλι μὲ τὸ ἐλιξήριο τῆς ζωῆς.

Αμέσως, μιὰ μεγάλη κόκκινη φλόγα υψώθηκε ἀπὸ τὸ ἔδαφος, τὸν τύλιξε καὶ ὁ Ραϊμόνδος Λούλλο χάθηκε σὲ λίγο, μόλις ἔκεινη ἔσθυσε μέσα στὴ νύχτα...

Κι’ ἔτσι, ἡ περιπαθήσας αὐτὴ ἔρωτικὴ ιστορία ἔγινε θρύλος.

ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΗΣ ΛΙΔ ΝΤΑΓΚΟΒΕΡ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 43)

φτερά γιὰ τὴ ζωὴ καὶ γιὰ τὴν τέχνη κι’ ἔτσι γρήγορα ὅρχισεν παίρνω σημαντικοὺς ρόλους στὸν θίσσο τῆς Μάρθας ‘Εγκνερ. Τὴν ήμέρα μάλιστα ποὺ μοῦ ἐμπιστεύθηκε τὸν ρόλο τῆς ‘Οφηλίας στὸν ‘Αμλετ’, πίστεψα πώς εἶχα φθάσει σὲ μιὰ ἀξιοζήλευτη καλλιτεχνικὴ δόξα. ‘Ο Κόρτις, μὲ τὴν διαίσθησί του καὶ τὸ λεπτὸ πνεῦμα του μ’ ἐβοήθησε νὰ καταλάβω καλύτερα αὐτὸν τὸν δύσκολο ρόλο κι’ ἔτσι ὅταν παρουσιάσθηκα στὴ σκηνή, ὁ θρίαμβός μου ἦταν ἐκπληκτικός. ‘Επι χρόνια μιλούσαν στὰ περιβάλλοντα τοῦ θεάτρου γιὰ τὴν δημιουργία μου καὶ τὸ ονομα τῆς ‘Οφηλίας συνδέθηκε μὲ τ’ ονομά μου.

Τότε ἀκριβῶς εἶχα τὴ μεγαλύτερη αἰσθηματικὴ περιπέτεια τῆς ζωῆς μου, γιατὶ ἔκανα τὴν ἀνοησίαν ἀγαπήσω μὲ τρέλλα, μὲ πάθος, ἔναν ἄνδρα, ἔναν ζένο διπλωμάτη. ‘Ο ἄνθρωπος αὐτὸς ἥταν τὸ σύμβολο τοῦ ἀγγελικοῦ φλέγματος κι’ ὁ πιὸ ἀπαθῆς ἄνθρωπος ποὺ ἐγνώρισα στὴ ζωὴ μου. Δὲν εἶχε ἀγαπήσει καμμιὰ γυναῖκα, γιατὶ ποτὲ του δὲν εἶχε νοιώσει καμμιὰ τρυφερότητα στὴν καρδιά. Γι’ αὐτὸς ίσως τὸν ἀγαποῦσαν μὲ τὸν τρέλλαν δόλες ἡ γυναῖκες! Καὶ μιὰ ἀπὸ αὐτές ήμουν κι’ ἔγω...

Τὸ πάθος μυστικὸν ἔκρατησε τρία ὀλόκληρα χρόνια καὶ μ’ ἔφερε πολλές φορὲς στὴν τραγικὴ θέσι νὰ συλλογίζωμαι τὴν αὐτοκτονία. ‘Ημουν μιὰ τρέλλη, μιὰ ἄρρωστη καὶ τότε ἀκριβῶς, ἐπειδὴ δὲν εἶχα τὰ λογικά μου κι’ ἐπειδὴ δὲν ἔξερα τί ἔκανα, ἐσημείωσα τὶς πρῶτες ἀποτυχίες στὴ ζωὴ μου. ‘Οταν τέλος ἔξυπνησα ἀπὸ αὐτὸν τὸν ἐφιάλτη, ἔφυγα γρήγορα γιὰ μιὰ κλινικὴ τῆς ‘Ελθετίας, δύπου ἔμεινα ἔξη ὀλόκληρους μῆνες γιὰ νὰ θεραπεύσω τὰ νεῦρα μου.

Κατόπιν ξαναγύρισα στὴ Γερμανία κι’ ἀπὸ τότε δὲν ξαναγάπησα παρὰ μὲ τὸν πιὸ εύτυχη καὶ τὸν πιὸ εὐχάριστο τρόπο. ‘Ο ἔρωτας γιὰ μένα δὲν πρέπει νὰ είνει ἀρρώστεια καὶ τρέλλα, ἀλλὰ τὸ πιὸ χαρούμενο ἀπ’ ὅλα τὰ αἰσθήματα.

“Υστερα λοιπὸν ἀπὸ αὐτὴν τὴν αἰσθηματικὴ κρίσι, ποὺ λίγο ἐλειψε νὰ κλονίσῃ τὴν ύγεια μου, εἶχα μιὰ σειρά ἀπὸ εὐχάριστες περιπέτειες ποὺ μοῦ ἔδιναν ἔνα τρέλλο κέφι γιὰ τὴ ζωὴ καὶ γιὰ τὴν τέχνη μου.

‘Η φήμη ποὺ εἶχα ἀποκτήσει στὸν θίσσο τῆς Μάρθας ‘Εγκνερ, ἥταν τὸση, ὡστε γινόμουν δεκτὴ παντοῦ σ’ ὅλα τὰ θέατρα τῆς Γερμανίας. ‘Ετσι δὲν συνάντησε καμμιὰ δυσκολία στὸν κινηματογράφο, δύπου θρέθηκα ἀνάμεσα σὲ παληοὺς συναδέλφους μου. ‘Ο κινηματογράφος καὶ τὸ θέατρο, γιὰ μᾶς τοὺς Γερμανούς ήθοποιούς εἶνε τὸ ίδιο πρᾶγμα. ‘Αν προσέξετε θὰ δῆτε δτὶ ἡ τεχνικὴ τοῦ κινηματογράφου μας εἶνε καθαρῶς θεατρική...

‘Ο ἔρωτας λοιπὸν ἥταν πάντα δὲν φύγωνται κάθε προσπάθειας μου καὶ δὲν θηλεύεις έτιτυχίας μου. ‘Αγαπάτε, ἀν θέλετε νὰ ἀναδειχθῆτε στὴ ζωὴ. Μά μὲ μιὰ μικρὴ διαφορά: ἀγαπάτε τὸν ἔρωτα γιὰ τὸν ἔρωτα!

ΤΑ ΣΥΚΑ ΤΟΥ ΜΩΧΑΜΕΤ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 42)

συκύνησε τρεῖς φορές

“Επειτα, τοῦ διηγήθηκε λεπτομερῶς τὴν περιπέτεια του.

‘Ο σουλτάνος, ποὺ τὸν ἀκούγε μὲ καλωσύη, ξέσπασε στὸ τέλος σ’ ἔνα ἡχηρὸ γέλιο.

— Μά ποιὸ κακό πνεῦμα σ’ ἔσπρωξε νὰ πᾶς ν’ ἀνακατευθῆτε νὰ δημιουργήσετε στὴ ζωὴ. Μά μὲ μένα συνωμότες ποὺ μόλις τοὺς εἶχαν φέρει στὸ σεράγι; τοῦ εἶπε ἀπευρώντας.

— ‘Αλλοίμονο! Φῶς τοῦ οὐρανοῦ! στέναξε δὲ Μωχαμέτ. Νόμισα πώς ἥταν ἡ αὐτοὶ πιστοὶ υπήκοοι σου, φτωχοὶ σὰν κι’ ἔμιένα ποὺ συῦ εἶ